

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 17.250 van 16 oktober 2008
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: op het kantooradres van
X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 25 juni 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 juni 2008.

Gelet op het artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 5 augustus 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 september 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. SOENEN en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NABERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde zich een Russisch staatsburger van Ingoesjetische origine, afkomstig uit de stad Nazran (Ingoesjetië).

Op 15 maart 2007 diende u voor de eerste maal een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. In deze werd op 25 juli 2007 door de Commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus genomen. U diende op 8 augustus 2007 een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Dit beroep werd op 8 november 2007 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen. Na deze beslissing nam u contact op met uw vader, die nog steeds in Nazran (Ingoesjetië) verblijft, en u vroeg hem om originele documenten die betrekking hebben op uw vervolging in uw land van herkomst op te sturen. Uw vader vertelde u dat hij geregeld convocaties op uw naam ontving, en dat hij ook een opsporingsbericht voor u had gekregen.

Verder meldde uw vader u dat hij bezoek had gekregen van Anzor Dzhambulatov, een ver familielid van u, die in Moskou voor de FSB werkt. Deze Anzor vertelde uw vader dat hij informatie had gekregen waaruit bleek dat u niet alleen had deelgenomen aan de grootschalige aanval die in de nacht van 21 op 22 juni 2004 was uitgevoerd in Ingoesjetië, maar dat u ook persoonlijk schuldig was aan de dood van zijn broer Zaur. Zaur Dzhambulatov werkte eveneens bij de FSB, maar dan bij de afdeling in Ingoesjetië, en was bij die aanval in juni 2004 om het leven gekomen.

Anzor liet uw vader weten dat hij u zocht, om wraak te nemen voor de dood van zijn broer. Na dit gesprek had u geen contact meer met uw vader, noch met de rest van uw familie. Uw vader stuurde u wel de drie meest recente convocaties die hij had ontvangen, samen met het opsporingsbericht. Nadat u deze documenten ontvangen had, vroeg u op 6 februari 2008 voor de tweede maal de asielstatus aan bij de Belgische autoriteiten. U legde naast deze nieuwe documenten eveneens uw rijbewijs voor.

B. Motivering

Ter verklaring van uw asielmotieven in het kader van uw tweede asielaanvraag, verwees u in de eerste plaats naar de motieven die u in het kader van uw eerste asielaanvraag heeft aangehaald, meer bepaald dat u er door de Ingoesjetische autoriteiten van verdacht wordt betrokken te zijn bij een illegale gewapende groepering en daarom gezocht wordt.

Deze ingeroepen problemen werden reeds besproken bij de behandeling van uw eerste asielaanvraag en de Commissaris-generaal oordeelde toen dat u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kon worden toegekend bij gebrek aan geloofwaardige verklaringen.

In het kader van uw tweede asielaanvraag verklaarde u niet alleen dat u gezocht werd door de autoriteiten in uw land van herkomst omwille van uw vermeende betrokkenheid bij een illegale gewapende groepering, maar stelde u ook dat u gezocht wordt door de politiedienst ROVD, voor betrokkenheid bij de terroristische aanslag die in juni 2004 in Ingoesjetië plaats vond. U leidt dit af uit de convocaties en het opsporingsbericht, die aan uw vader werden bezorgd (CGVS II, p. 12-16).

Met betrekking tot deze nieuwe elementen werden vaststellingen gedaan die niet toelaten hieraan een andere appreciatie te geven dan dat ze ongeloofwaardig zijn.

Hier dient eerst en vooral te worden vastgesteld dat het toch wel opmerkelijk is, dat u pas nadat uw eerste asielprocedure beëindigd was, via uw vader originele documenten in verband met uw vervolging trachtte te verkrijgen.

Bijgevolg vernam u pas in januari 2008 dat er geregeld convocaties op uw naam gestuurd waren, hoewel u verklaarde al sinds maart 2007 gezocht te worden in Ingoesjetië.

Het is niet alleen vreemd dat u niet eerder achter het bestaan van dergelijke documenten hebt gevraagd, maar ook dat u – zo blijkt uit het gehoor – hier niet verder over hebt op doorgevraagd bij uw vader.

Zo geeft u aan dat er, behalve de drie voorgelegde convocaties, nog een aantal andere zijn toegekomen, maar kan u niet zeggen om hoeveel convocaties het dan ongeveer gaat. U weet ook niet vanaf wanneer uw vader deze convocaties is beginnen krijgen (CGVS II p. 13-14).

U stelde dat u hierover geen vragen had gesteld aan uw vader, maar die uitleg is weinig aannemelijk gezien u deze convocaties zelf voorlegt als bewijs van uw vervolging door de Ingoesjetische autoriteiten.

U heeft evenzeer nagelaten zich te informeren over eventuele andere pogingen van de autoriteiten om u te vinden.

Zo weet u niet of uw familie nog bezoek heeft gehad van personen die u zochten, noch weet u hoe uw ouders behandeld werden toen de verschillende convocaties bij u thuis werden afgeleverd (CGVS II p. 14). U vermoedt dat er een gerechtelijke zaak tegen u loopt, maar kan dit vermoeden enkel baseren op het bestaan van die convocaties en het opsporingsbericht (CGVS II p. 16).

Gezien de door u verklaarde vrees kan redelijkerwijze toch van u verwacht worden dat u zich grondig zou informeren over de verdere ontwikkelingen inzake de verklaarde vervolging in uw hoofde.

Wat betreft de drie voorgelegde convocaties, waarin u werd opgeroepen om op 2 november 2007, 28 november 2007 en 19 december 2007 te verschijnen voor de GOVD van de stad Nazran; deze geven volgens u aan dat u nog steeds door hun diensten wordt gezocht (CGVS II p. 13). Ze vermelden inderdaad dat u wordt opgeroepen voor verhoor in de hoedanigheid van beschuldigde, maar er wordt nergens gezegd van wat u dan wel beschuldigd wordt, of in het kader van welk onderzoek u wordt opgeroepen.

Daarom kunnen deze documenten bovenstaande beslissing niet beïnvloeden. Er dient ook opgemerkt te worden dat als telefoonnummer voor contactname op deze drie convocaties '22-25-23' wordt vermeld, terwijl dit nummer op het opsporingsbericht wordt gegeven als faxnummer, hetgeen toch wel vreemd is, gezien beide documenten uitgaan van dezelfde dienst, namelijk de GOVD van de stad Nazran (Ingosjetijë).

Ook in verband met het opsporingsbericht dat u voorlegde, kunnen een aantal opmerkingen worden gemaakt.

Hoewel het document al in september 2006 werd opgesteld, hebt u het bestaan van dit document pas in januari 2008 vernomen van uw vader, die zei dat hij het ontvangen had (CGVS II p. 15-16).

In het algemeen dient het toch weinig aannemelijk te worden genoemd dat er reeds in september 2006 een opsporingsbericht u betreffende werd verspreid onder de politiediensten, met daarop de expliciete informatie dat u een actieve medewerking zou hebben verleend aan een grootschalige terroristische aanslag in juni 2004, maar dat er slechts in maart 2007 voor het eerst een poging werd ondernomen door de ordediensten om u te vatten.

Bovendien dient te worden vastgesteld dat u incoherente verklaringen heeft afgelegd over het bestaan van dit document. Zo gaf u aan dat uw vader zich bij de politie was gaan informeren na het ontvangen van die convocaties op uw naam en dat hij, als gevolg daarvan, het opsporingsbericht in handen kreeg (CGVS II p. 17).

Echter, eerder in het gehoor verklaarde u dat dergelijk opsporingsbericht eerst wordt verstuurd naar het familieadres, en dat er, pas nadat er niet op zulk opsporingsbericht gereageerd wordt, convocaties worden gestuurd (CGVS II p. 13). Deze laatste uitspraak door u is bovendien strijdig met de inhoud van het opsporingsbericht zelf. Daaruit blijkt dat het opsporingsbericht is gericht tot de hoofden van de verschillende politiediensten in Grozny en Ingosjetijë, en dat hun wordt gevraagd om al hun agenten in te lichten over de informatie die in het opsporingsbericht staat.

Gezien deze vaststellingen dient met betrekking tot dit opsporingsbericht te worden geoordeeld dat de geloofwaardigheid ervan gering is, en kan ook dit document niet leiden tot een herstel van geloofwaardigheid in uw hoofde.

In het kader van uw tweede asielaanvraag riep u nog een reden in, waarom u niet zou kunnen terugkeren naar uw land van herkomst: Anzor Dzhambulatov, een ver familielid van u, zou zich willen wreken op u, omdat hij had vernomen dat u verantwoordelijk was voor de dood van zijn broer Zaur, die tijdens de terroristische aanslag in juni 2004 in Ingosjetijë gestorven was (CGVS II p. 5-8).

Dit alles hebt u pas vernomen in januari 2008, toen u na afloop van uw eerste asielprocedure in België, terug contact opnam met uw vader die nog in Ingosjetijë woont.

Dienaangaande dient te worden geoordeeld dat gezien het gebrek aan geloofwaardigheid van uw verklaringen inzake de verdenking van betrokkenheid bij genoemde aanslagen van 2004, evenmin geloof kan worden gehecht aan uw verklaring dat iemand zich op u zou willen wreken voor uw vermeende betrokkenheid bij genoemde aanslag.

Alvast blijkt dat u verder geen enkel bewijs voorlegt met betrekking tot de dood van Zaur Dzhambulatov, noch in verband met de verdenking die zijn broer Dzhambulatov ten opzichte van u stelt.

Bovendien heeft u enkel weet van dit ene contact tussen uw vader en Anzor, en hebt u zich verder niet geïnformeerd over eventuele nieuwe bezoeken of berichten vanwege Anzor (CGVS II p. 8).

Deze vaststellingen bevestigen dan ook het gebrek aan aannemelijkheid van uw verklaringen op dit punt.

In het algemeen dient het als een gebrek aan aannemelijkheid te worden geduid dat u totaal niet op de hoogte bent van het verdere verloop van uw problemen.

Daarnaast hebt u ook op geen enkel moment - noch toen uw problemen in Ingoesjetië ontstonden, noch toen u ondergedoken zat voor uw vertrek naar België, beroep gedaan op een advocaat, juridische bijstand of een mensenrechtenorganisatie.

Er kan toch redelijkerwijze verwacht worden dat iemand eerst bescherming zoekt in eigen land, alvorens zijn land te verlaten. U kan echter niet aannemelijk maken waarom u hebt nagelaten bescherming te zoeken (CGVS II p. 16-17).

Gelet op de hierboven verzamelde vaststellingen kan er in uw hoofde geen aannemelijke vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, worden vastgesteld.

Bij gebrek aan geloofwaardigheid van de door u aangehaalde asielproblemen dient er ook te worden geoordeeld dat in uw hoofde evenmin een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden.

Het rijbewijs dat u voorlegde werd reeds besproken naar aanleiding van uw eerste asielaanvraag en verwijst bovendien niet naar de door u ingeroepen asielmotieven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 25 juni 2008 aan niet akkoord te kunnen gaan met de motivering van de beslissing van de Commissaris-generaal.

Hij werpt op dat de Commissaris-generaal stelt dat hij niet aantoont dat hij het voorwerp uitmaakt van een persoonsgerichte vervolging, dat deze zijn relaas minimaliseert daar waar het waarheidsgehalte wordt aangetoond aan de hand van convocaties waarvan de Commissaris-generaal niet aantoont dat ze niet authentiek zouden zijn.

Hij verklaart dat hij helemaal niet aangaf dat opsporingsberichten naar de familieleden worden gestuurd maar bezorgd worden aan de politiediensten, wat hij heeft verklaard.

Hij laat gelden dat moest hij geantwoord hebben dat er gereageerd diende te worden op een opsporingsbericht, dit evident een vergissing van hem betrof gezien hij uitging van de veronderstelling dat het om convocaties ging waarop inderdaad diende ingegaan te worden.

2.2. Verweerder antwoordt dat de authenticiteit van de voorgebrachte convocaties niet als dusdanig in vraag wordt gesteld maar dat in de bestreden beslissing wel wordt opgemerkt dat de convocaties vermelden dat verzoeker opgeroepen wordt voor verhoor in hoedanigheid van beschuldigde maar nergens wordt vermeld waarvan verzoeker dan wel beschuldigd wordt of in het kader van welk onderzoek verzoeker is opgeroepen.

Verweerder laat gelden dat uit de bestreden beslissing gebleken is dat verzoeker met betrekking tot de nieuwe elementen in zijn asielaanvraag ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd waardoor de convocaties de beslissing niet in positieve zin kunnen beïnvloeden.

Wat verzoekers opmerking met betrekking tot het telefoon- en het faxnummer betreft, stelt verweerder vast dat uit de documenten blijkt dat er op het opsporingsbericht een ander telefoonnummer vermeld staat dan het telefoonnummer dat vermeld staat op de convocatie; deze vaststelling, stelt verweerder, doet, samen met de vaststelling dat het telefoonnummer op de convocaties hetzelfde is als het faxnummer op het opsporingsbericht, ernstige vragen reizen, gezien de beide documenten uitgaan van dezelfde dienst GOVD van de stad Nazran.

Verweerder antwoordt ook nog dat uit het gehoorverslag (gehoorverslag CGVS II, p. 13) blijkt dat verzoeker wel degelijk heeft verklaard dat een "orientovka" -in casu het opsporingsbericht op naam van verzoeker- wordt opgestuurd. Verzoekers bewering dat hij dit niet heeft verklaard, houdt volgens verweerder geen steek.

Volgens verweerder wordt vastgesteld dat de onaannemelijke verklaringen van verzoeker omtrent het opsporingsbericht blijven bestaan vermits hij in zijn verzoekschrift de verschillende verklaringen die hij op het Commissariaat-generaal heeft afgelegd, gecombineerd heeft tot een nieuwe afwijkende verklaring.

Verweerder merkt op dat hij nergens in de beslissing heeft voorgehouden dat verzoeker het verschil niet zou kennen tussen convocaties en opsporingsberichten zodat hij het verweer terzake van verzoeker niet begrijpt.

2.3. Verzoeker houdt weliswaar terecht voor dat de Commissaris-generaal niet aantoonst dat de convocaties niet authentiek zijn, maar de Commissaris-generaal legt wel gemotiveerd uit waarom de convocaties de beweringen van verzoeker omtrent een vervolging in de zin die verzoeker aangeeft, niet ondersteunen.

De Raad schaart zich achter het standpunt van de Commissaris-generaal.

Indien verzoeker in zijn verzoekschrift verklaart dat hij wat betreft het opsporingsbericht een vergissing heeft begaan, wordt daar nota van genomen maar kan deze vergissing zeker niet in zijn voordeel spelen.

2.4. Verweerder laat ook gelden dat uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker slechts in beperkte mate op de hoogte was van het aantal convocaties die nog zijn toegekomen, sinds wanneer er convocaties voor verzoeker zijn afgegeven en of verzoekers familie nog problemen heeft gekend, omdat hij er zijn vader niet naar gevraagd heeft.

In de bestreden beslissing werd er, volgens verweerder terecht, opgemerkt dat gezien verzoekers beweerde vrees, er van hem redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij zich zou informeren over de verdere ontwikkelingen inzake zijn vervolging.

2.5. Verzoeker legde wel nog ter terechtzitting een uittreksel voor uit wat zich voordoet als een tijdschrift, uitgave 2006, nr. 3, getiteld volgens de neergelegde vertaling "Mens en Wet" -hij toonde het origineel van dit tijdschrift- waarin p. 37, onder nr. 5 een mededeling voorkomt "*Dzhanbulatov Zaoer Ruslanovits is op een fabrieksring omgekomen*".

Verzoeker legde ter terechtzitting ook een brief voor, blijkens de vertaling van de "Onafhankelijke niet commerciële organisatie – Rechtbeschermende organisatie (Mashr)" van 4 juni 2008 waarin gesteld wordt dat ene "*Dzhambulatov Saverbek Maksjeripuvitsj op 28 april 2008 een schriftelijk verzoek gedaan heeft bij Mashr met de vraag voor bescherming van de juridische rechten van zijn zoon Ahmad gezien vanaf begin maart 2007 medewerkers van machthebbende structuren systematisch indrongen, en dat zij eisten om zijn zoon aan te geven*".

Volgens de brief werd er in "*de woning van voormelde Dzhambulatov Saverbek Maksjeripuvitsj meerdere keren een onwettige huiszoeking gedaan en volgens deze laatste werd zijn huis bezocht door een medewerker van de speciale dienst wiens broer vermoord was op 22 juni 2004 en deze dreigde Dzhambulatov Saverbek Maksjeripuvitsj's zoon te vermoorden*".

2.6. Wat betreft het tijdschrift merkt de Raad op dat vermeld wordt –de vertaling is slechts zeer gedeeltelijk gebeurd- dat "*Dzhanbulin Zaoer Ruslanovits is op fabrieksring omgekomen*".

Volgens verzoeker zou voormelde in een aanval die in de nacht van 21 op 22 juni 2004 was uitgevoerd, om het leven zijn gekomen.

De Raad kan de vermelding in het tijdschrift, uitgegeven in **2006**, nr. 3, dat "*Dzhanbulin Zaoer Ruslanovits is op fabrieksring omgekomen*" zonder precisering van zijn functie, van omstandigheid en zeker van datum van het voorval, niet als een begin van bewijs van de aanval aannemen, te meer daar ook namen worden vermeld van personen die "*aan de spoorweg van de stad Nazran zijn omgekomen*", die "*in de steek rond Nazran bij een tarwemolen zijn omgekomen*", die "*op het Ekodzhovse plein is omgekomen*", die "*.... in de buurt van de Karaboelavsa afdeling van Binnenlandse Zaken*" zonder verdere precisering.

Verzoeker blijft daarbij zeer vaag waarom hij pas ter terechtzitting het tijdschrift, verschenen in het jaar 2006, nr. 3 (derde trimester ?) voorlegde.

Wat betreft het attest van “Mashr” stelt de Raad vast dat dit stuk een sterk gesolliciteerd karakter vertoont.

Het vermeldt dat ene *“Dzhambulatov Saverbek Maksjeripuvitsj op 28 april 2008 een schriftelijk verzoek gedaan heeft bij Mashr met de vraag voor bescherming van de juridische rechten van zijn zoon Ahmad gezien vanaf begin maart 2007 medewerkers van machthebbende structuren systematisch indrongen, en dat zij eisten om zijn zoon aan te geven”* waaruit de Raad besluit dat pas meer dan vijf maanden na de afwijzing in beroep in november 2007 van verzoekers eerste asielaanvraag, de beweerde moeilijkheden in maart 2007, pas op 28 april 2008 –verzoekers verhoor op het Commissariaat-generaal vond plaats op 23 april 2008- aan “Mashr” ter kennis werden gebracht.

Het blijkt dat de kring van verzoeker niet alleen lang gewacht heeft om verzoekers beweerde moeilijkheden een begin van ondersteuning te geven -wat wijst in de richting dat het gedaan werd “pour les besoins de la cause”- maar daarenboven is duidelijk dat de inhoud van de brief opgesteld werd, zuiver op aanzeggen van verzoekers vader wat uiteraard geen waarborg biedt voor de objectiviteit.

De Raad besluit dat zowel het tijdschrift als de brief van “Mashr” geen enkel bewijswaarde vertonen.

Hun “laattijdige nieuwswaarde” -het tijdschrift van 2006 vermeldt de dood (in juni 2004 van Zaoer); het attest vermeldt de aangifte op 28 april 2008 van moeilijkheden in maart 2007- is helemaal niet van aard om de terechte vaststelling van verweerder supra 2.4., te ontkrachten.

3.1. Verzoeker vraagt om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.2. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekers relaas ongeloofwaardig is.

Verzoeker kan niet steunen op een dergelijk relaas om aannemelijk te maken dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, een reëel risico zal lopen op ernstige schade en zich niet onder de bescherming van dat land zal kunnen stellen of wegens dat risico zal willen stellen, conform artikel 48/4, §2, a. of b. van voormelde wet van 15 december 1980.

Verzoeker voert geen andere concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a. of b. van voormelde wet van 15 december 1980. Algemene informatie is daartoe onvoldoende.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van voormelde wet van 15 december 1980, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De door verzoeker geciteerde informatie (o.m. *“bekeken vanuit de objectieve informatie over Mongolië (sic)”* (zie het verzoekschrift, p. 11) toont dergelijk risico niet aan.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 16 oktober 2008 door:

dhr. M. BONTE,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
----------------	--

dhr. J. MAESSCHALCK,	toegevoegd griffier.
----------------------	----------------------

De griffier,

De voorzitter,

J. MAESSCHALCK

M. BONTE